

Felhőfoszlányok a hajnali fűben

A sötétség egy szükséges állapot,
*ki kell találni hozzá egy módszert,
ahogy túl lehet élni valahogy,
filmet nézni hajnalig, dobozos
sört inni közben, vagy olvasni
a ledeskék kislámpafényben és
hozza gyömbéres, narancsos zöld
teát szürcsölgetni, bámulni hosszan
az erkély előtti kisszékről a holdfény
által reflektorozott fákat a kertben,
aztán ugyanúgy és ugyanazt csinálni,
amikor elmúlik, mert vissza fog jönni
újra ez az állapot, ne szokjunk hozzá
a folytonos fényhez, mintha természetes
lenne, ezért is van szükségünk a télre.*

A meggyfa utolsó, vörös levelét büszkén
*tartja a legmagasabb ág végén, hegyével
fölfelé, tudja, érzi, ősz vége van, közelít
a tél, de bármi is legyen, még tartja magát,
ha közben kissé le is konyul, amíg át nem
adja helyét végleg az ürességnek, esetleg
egy újabb lehetőségnek.*

Addig nézni egy behavazott fát az ablakból,
*míg az összes havat le nem mossa ágairól
a szél, nem lassítani és nem gyorsítani a
folyamatot, csak nézni, részt venni benne,
madarakat küldeni a havasabb ágakra,
hogy a szotyit ott bontsák ki, miközben
az apró lábak kapaszkodásától a kitaróbb
hódarabok is lepotyognak, és a fehér nyírfa
meztelenül áll a körülötte lévő fehérségben,
éppen úgy, ahogy szerelmi bánatod tükröződik
éveid kiskertjének lassan szürkülő havában.*